

РЕЙ БРЕДЪРИ ИГРИЩЕТО В ЗДРАЧА

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

Вечерта приближаваше, но той реши, че е достатъчно светло да изиграе бързи девет дупки, преди да му се наложи да спре.

Здрачът обаче се спусна още докато караше към голф игрището. Откъм океана бе плъзнала висока мъгла, която изтриваше светлината.

Тъкмо се канеше да обърне, когато нещо привлече вниманието му.

Загледа се към далечните поляни и на потъналото в сенки игрище видя около половин дузина играчи.

Не играеха по двойки, а крачеха поединично под дърветата, като мъкнеха стиковете си по тревата.

Колко странно, помисли си той. И вместо да си тръгне, спря колата на паркинга зад клубното помещение и слезе.

Нещо го накара да спре и да се загледа в неколцината мъже на стартовата позиция, които запращаха топките да летят в здрача.

Самотните хора на феървея^[1] обаче събуждаха най-силно любопитството му. Определено излъчваха меланхолия.

Без да се замисля, извади чантата си и помъкна стиковете към стартовата площадка. Тримата възрастни мъже там сякаш го очакваха.

Възрастни, помисли си той. Е, не точно старци, но пък той беше едва на трийсет, а те отдавна бяха започнали да побеляват.

Доближи ги, а те се загледаха в загорялото му от слънцето лице и ясните зорки очи.

Един от тях го поздрави.

— Какво става? — попита младият мъж, макар да се зачуди защо пита точно по този начин.

Загледа се в игрището и самотните играчи, които се движеха далеч в сенките.

— Струва ми се — рече той, кимайки към окосената част, — че е време да се връщат. След десетина минути нищо няма да виждат.

— Ще виждат, и още как — каза един от застаряващите мъже. — Всъщност ние сега излизаме. Харесваме късната игра, така имаш възможност да останеш сам и да си мислиш за разни неща. Затова започваме като група, след което се разделяме.

— Ама че шантава работа — отбеляза младият мъж.

— Определено — съгласи се другият. — Но си имаме причини. Ако искате, елате, но след стотина ярда най-вероятно ще останете сам.

Младият мъж обмисли предложението и кимна.

— Става.

Един по един се изредиха на стартовата площадка, замахваха със стиковете си и гледаха как белите топки изчезват в полумрака.

После мълчаливо тръгнаха в угасващата светлина.

Възрастният мъж вървеше до младия, като от време на време му хвърляше погледи. Другите двама просто гледаха напред, без да казват нищо. Когато спряха, младият мъж ахна.

— Какво има? — попита възрастният.

— Боже мой, намерих я! — възкликна младият. — Как е възможно в този сумрак сякаш да знам, че ще е точно тук?

— Случва се — каза възрастният. — Можете да го наречете съдба или късмет. Или пък дзен. Аз го наричам просто необходимост. Давайете.

Младият мъж погледна топката, която лежеше в тревата, и тихо отстъпи назад.

— Не, първо другите.

Другите двама също бяха намерили белите си топки и започнаха по реда си. Единият замахна, запрати своята и продължи самичък. Другият последва примера му и също изчезна в здрача.

Младият мъж гледаше как всеки тръгва по пътя си.

— Не разбирам — каза той. — Никога не съм играл четворка по такъв начин.

— Всъщност не е четворка — каза възрастният. — А по-скоро разновидност. Ще продължат нататък, след което всички ще се съберем на деветнайсетия грийн^[2]. Ваш ред е.

Младият мъж удари и топката полетя в пурпурно-сивкавото небе. Почти я чу как тупна в тревата на стотина ярда от тях.

— Тръгвайте — подкани го възрастният.

— Не. Ако нямате нищо против, ще повървя с вас.

Възрастният мъж кимна, зае позиция и запрати топката си в мрака. После двамата закрачиха мълчаливо.

Накрая младият наруши мълчанието. Взираше се напред и се опитваше да проумее тази необикновена вечер.

— Никога не съм виждал да се играе по този начин. Кои са другите и какво правят тук? Всъщност кой сте вие? А и аз какво правя тук? Изобщо не пасвам.

— В общи линии, да — съгласи се възрастният. — Но може би някой ден ще пасвате.

— Някой ден? — повтори младият. — И защо, щом не пасвам сега?

Възрастният продължи да върви, но гледаше напред, не към спътника си.

— Защото сте твърде млад — рече той. — На колко години сте?

— На трийсет.

— Малко са. Изчакайте да станете на четиридесет или шейсет. Тогава може би ще сте готов да играете на игрище в здрача.

— Така ли го наричате? Игрище в здрача?

— Да — каза възрастният. — Понякога играем наистина късно, не идваме по-рано от седем или осем вечерта. Имаме нужда просто да запратим топката, да повървим и после да я ударим отново. И се прибираме, когато наистина се уморим.

— Как се разбира кога си готов за игрище в здрача?

— Ами — тихо рече възрастният, без да престава да крачи, — ние сме вдовци. Не от обикновените. Всеки е чувал за голф вдовиците — жените, които остават сами вкъщи, когато мъжете им играят голф през цялата неделя, а понякога в събота или дори в делничен ден. Толкова се пристрастяват, че не могат да се откажат. Превръщат се в същински голф машини и жените им се чудят къде са се запилели. Е, в нашия случай ние се наричаме вдовци. Съпругите ни пак са си вкъщи, но домовете са студени, никой не пали огън, готви се, макар и не много често, а леглата са полупразни. Вдовците.

— Вдовци? — учуди се младият. — Още не разбирам съвсем. Нали никой не е мъртъв?

— Не. Когато казваш „голф вдовици“, имаш предвид жените, останали у дома, когато мъжете им отиват да играят голф. В нашия случай „вдовци“ означава мъже, които сами са овдовели от домовете си.

Младият мъж се позамисли.

— Но нали в домовете ви има някого? Във всяка къща има жена, нали?

— О, да — потвърди възрастният. — Там са си. Там. Но...

— Но какво?

— Е, погледнете го по този начин — каза възрастният, като продължаваше да крачи тихо и да гледа към игрището в здрача. — По една или друга причина се събираме тук привечер, на поляната. Може би защото у дома се говори твърде малко. Или твърде много. В леглото или извън него. Може да има прекалено много деца, или пък никакви. Прекалено много пари, или недостатъчно. Каквато и да е причината, най-неочаквано тези самотници са открили, че е хубаво да отидеш на игрището за голф по залез слънце, да играеш сам, да удрияш топката и да вървиш след нея в угасващата светлина.

— Разбирам — каза младият.

— Не съм много сигурен.

— Не — възрази младият. — Наистина разбирам. Но не мисля, че отново ще дойда тук по здрач.

Възрастният го погледна и кимна.

— Да, не мисля, че ще дойдете. Или поне още не. Може би след двайсет или трийсет години. Имате прекалено добър загар, вървите твърде бързо и сякаш всичко при вас е на високи обороти. Затова трябва да идвате по обед и да играете на истинска четворка. Не бива да сте тук и да крачите по игрището в здрача.

— *Никога* няма да идвам вечер — отсече младият. — Това *никога* няма да ми се случи.

— Надявам се — отвърна възрастният.

— Ще се погрижа — каза младият. — Мисля, че повървах достатъчно. Май последния път запратих топката си твърде далеч в тъмното. Не мисля, че искам да я намирам.

— Добре казано — отбеляза възрастният.

Тръгнаха обратно. Мракът вече се съгъстяваше около тях и не чуваха стъпките си в тревата.

Зад тях самотниците все още се движеха по игрището — някои се връщаха, други продължаваха напред.

Когато стигнаха клубното помещение, младият мъж погледна стария, който вече наистина му се виждаше много стар, а онзи погледна младия, който изглеждаше наистина много млад.

— Ако се върнете отново — каза старият — по здрач, искам да кажа, ако някога почувствате нужда да започнете с трима други и нататък да продължите сам, трябва да ви предупредя за едно нещо.

— За какво? — попита младият.

— Има една дума, която никога не бива да споменавате, когато говорите с другите, излезли да поскитат из тревата привечер.

— И коя по-точно?

— Брак — прошепна възрастният.

Стисна ръката на младия, взе чантата със стикове и си тръгна.

Игрището в здрача беше потънало в истински мрак и лицата на мъжете, които продължаваха да играят някъде там, вече не можеха да се различат.

Младият мъж с бронзовия загар и ясните зорки очи се обърна, качи се в колата си и замина.

[1] Окосената част между две дупки — Б.пр. ↑

[2] Ниско окосена площадка около последната дупка — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.